

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.431/2016/16.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2017. január 3. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette és más bűncselekmény miatt **I.rendű vádlott neve és társa** ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2016. április 11. napján kihirdetett **13.B.332/2015/55.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

A bíróság **II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott** vonatkozásában a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltás mellékbüntetést, **I.rendű vádlott neve I. rendű és II.rendű vádlott neve II. rendű vádlottakkal** szemben elrendelt vagyonelkobzást **mellőzi.**

Megállapítja, hogy az első fokú eljárás során felmerült és a vádlottak által egyetemlegesen fizetendő bűnügyi költség összege helyesen **425.532.- (négy százhuszonötezer-ötszázharminckettő) forint.**

II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott tartózkodási helyére vonatkozó megállapítást **mellőzi.**

Egyebekben az első fokú ítéletet **helybenhagyja.**

Kötelezi **I.rendű vádlott neve I. rendű vádlottat** a másodfokú eljárásban felmerült 13.720.- (tizenháromezer-hétszázhusz) forint, **II.rendű vádlott neve II. rendű vádlottat** a másodfokú eljárásban felmerült 40.000.- (negyvenezer) forint bűnügyi költség megfizetésére, külön felhívásra az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A törvényszék [I.r vádlott neve] I. rendű vádlott bűnösségét folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. tv. 310. § (1) bekezdés és (4) bekezdés], valamint folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében mondta ki. Ezért az I. rendű vádlottat - halmazati büntetésként - 3 év 6 hónap börtönbüntetésre, mellékbüntetésül a közügyek gyakorlásától 4 évi és a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól 5 évi eltiltásra ítélte. Kimondta, hogy legkorábban a börtönbüntetés háromnegyed részének letöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Egyben vele szemben 98.339.337.- forint erejéig vagyonelkobzást rendelt el.

II.rendű vádlott neve II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. tv. 310. § (1) bekezdés és (4) bekezdés, valamint bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. tv. 276. §-a]. Ezért a II. rendű vádlottat mint visszaesőt - halmazati büntetésként - 3 év 3 hónap

börtönbüntetésre, mellékbüntetésül a közügyek gyakorlásától 4 évi és a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól 5 évi eltiltásra ítélte. A II. rendű vádlottat kizárta a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből és vele szemben 98.339.337.- forint erejéig vagyonekpozást rendelt el.

Az I. rendű vádlottat 100.000.- forint, míg a II. rendű vádlottat 290.983.- forint büntügyi költség személyenként, a vádlottakat egyetemlegesen 443.532.- forint büntügyi költség megfizetésére kötelezte.

A törvényszék ítélete ellen ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

I. Fellebbezett az ügyész, mindkét vádlott terhére, a kiszabott börtön, a közügyektől eltiltás és a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltás tartamának súlyosítása érdekében.

II. Fellebbezett [I.rvádott neve] I. rendű vádlott védője, védencének bűnössége megállapítása miatt felmentése, másodsorban büntetésének enyhítése érdekében. A fellebbezési tárgyalás előkészítése során fellebbezését írásban részletesen indokolta, összességében az volt az álláspontja, hogy miután a jelen ügyben tényleges tulajdonosváltás és fizikai árucseré nélkül történt, így értelemszerűen áfacsalás nem valósulhatott meg.

II. Fellebbezett II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott is, ám annak okát és célját nem jelölte meg. A későbbiekben - ugyancsak a fellebbezési tárgyalás előkészítése során - többször is indokolta a fellebbezését. Érdemben azt emelte ki, hogy ún. „stróman”, azaz mögöttes ügyintéző személy volt, aki lényegében csupán tonnánként 1.000.- forint jutalékban részesült a vádbeli gabonamennyiséget illetően. Kiemelte [tanú neve] szerepét, aki álláspontja szerint az egész áfacsalássorozat értelmi szerzője és érdemi kivitelezője volt, az összes haszon e személynél csapódott le, ehhez képest sérelmezte, hogy ezen személy büntetőjogi felelőssége vonására eddig nem került sor.

IV. Fellebbezett a II. rendű vádlott védője is, elsősorban védenccé bűnösségének megállapítása miatt, bizonyítékok hiányában történő felmentése, másodsorban a büntetés súlyossága miatt, annak lényeges enyhítése érdekében.

A védelmi oldalról - másodlagosan - már az első fokú ítélet megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezésére és új eljárásra utasításra irányuló indítványok is megfogalmazódtak a perbeszédekben.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.228/2016/1-II. számú átiratában az ügyészi fellebbezést annak indokaival együtt azzal a módosítással és kiegészítéssel tartotta fenn, hogy indítványozta, az ítélet tábla mindkét vádlottal szemben a vagyonekpozás összegét a beszerzendő adóhatósági határozatban kiszabott adóbírsággal csökkentett összegben állapítsa meg, továbbá II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott tekintetében a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltás mellékbüntetését mellőzze. Egyben jelezte, hogy a védelmi fellebbezéseket nem tartja alaposaknak.

Jelezte azt is, hogy az ügyben illetékes adóhatóság a büntető feljelentéshez csatolt jegyzőkönyvekből megállapíthatóan az általános forgalmi adóra vonatkozó összegek után az [cég neve] Kft.-t a vádbeli időszakra vonatkozóan, összesen 76.432.000.- forint adóbírsággal sújtotta. Álláspontja szerint azonban, mivel ezeket az adatokat hitelt érdemlően nem tartalmazzák bizonyítékok, ezért tárgyalás kitűzésére és bizonyítás felvételére tett indítványt, mert ebben a részében a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés a) pontja szerinti részleges megalapozatlanságban szenved.

Ehhez kapcsolódóan az iratok tartalma alapján az első fokú ítéleti tényállás 3. oldalának utolsó bekezdése kiegészítésére is indítványt tett akként, hogy II. rendű vádlott neve II. rendű vádlott a Békés Megyei Bíróság B.465/ - helyesen 1997. - 23. számú ítéletével emberölés büntetnének kísérlete miatt kiszabott 12 év fegyházbüntetésből 2005. december 1. napján feltételes kedvezményrel szabadult, a feltételes szabadság 2008. november 30. napján járt volna le. Ugyanakkor az első fokú ítélet 4. oldal 2. bekezdésének kiegészítését is indítványozta azzal, hogy a Békéscsabai Városi Bíróság a 11.B.399/2010/361. számú ítéletével e vádlott esetében a feltételes szabadság megszüntetése mellett megállapította, hogy a II. rendű vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Ami jogi érvelését illeti, az adócsalás elkövetésével összefüggésben hivatkozott a Kúria 95/2011. számú Büntető Kollégiumi véleményének III. pontjára is, mely szerint amennyiben a kiesett adóbevétel megfizetésére az adózás kapcsán eljárni jogosult hatóság az elkövetőt - akár a gazdálkodó szervezetet, amely azzal gazdagodott - még nem kötelezte, alkalmazható a vagyoneklobzás, különbözet esetén a különbözetre; amennyiben viszont nincs különbözet, úgy a vagyoneklobzásnak nincs helye.

Egyebekben az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállást a már említettek leszámításával megalapozottnak tartotta, és hivatkozott arra, hogy a vádlottaknak a tényállásban foglalt cselekménye a folytatólágosság egységébe tartozik és annak utolsó részselekménye elkövetési ideje 2009. január 20. napja, így a 2008. január 1. napjától hatályos, az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. tv. hatálya alá tartozik.

A jogi indokolás körébe tartozóan indítványozta, a már említett 2007. évi CXXVII. tv. (Áfa-törvény) 55. § (1) bekezdésének és 127. § (1) bekezdésének felhívását is. Álláspontja szerint ezen jogszabályi rendelkezéseknek van jelentősége abban, hogy az I. rendű vádlott magatartása akképpen vált tényállásszerűvé, hogy a törvényben megállapított határnapokhoz kötött adóbevallási és adóbefizetési kötelezettségét megszegte, amihez vádlott-társa segítséget nyújtott.

Indokolása szerint az alkalmazott 1978. évi IV. törvény 56. § (1) bekezdés b) pontja értelmében helytelen álláspontot foglalt el az elsőfokú bíróság abban, hogy a II. rendű vádlottat is eltiltotta a gazdasági társaság vezető tisztségviselőjének működésétől, miután a II. rendű vádlott nem töltött be ilyen tisztséget.

Tekintve, hogy az indítványához képest teljes körűen megalapozott tényállás a bizonyítás lefolytatása alapján állapítható meg, ezért jelezte, hogy érdemi indítványát ezt követően, a másodfokú tárgyaláson terjeszti elő.

Érdemi indítványa a felvett bizonyítás eredményéhez képest mindkét vádlott esetében a vagyoneklobzás mellőzésére irányult, de az első fokú ügyész által indítványozottak szerinti súlyosítást célzó fellebbezését fenntartotta azzal, hogy a II. rendű vádlott esetében már a mellékbüntetés mellőzésére is indítványt tett. Ennek indoka az volt, hogy álláspontja szerint a II. rendű vádlott sosem volt a vádbeli gazdasági társaság vezető tisztségviselője.

A másodfokú bíróság az ügyészi indítványnak megfelelően az ügyet a Be. 363. § (2) bekezdés b) pontja alapján tárgyalásra tűzte ki, miután bizonyítás felvételét rendelte el. Ennek indoka az volt, hogy teljes mértékben osztotta a fellebbviteli főügyészségnek a már ismertetett és a bizonyítás kiegészítésére vonatkozó indítványát.

Az ítéletábra a bizonyítás felvételéhez képest is, az ügyész súlyosítást célzó, illetve a védelmi

fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, a vagyonekmozgás mellőzésére irányuló módosított ügyészi fellebbezést - értelemszerűen osztva ugyanakkor a fellebbviteli főügyészségnek a bizonyítás felvételére és tárgyalás kitűzésére vonatkozó indítványát is - alaposnak találta.

Az ítélet tábla a törvényszék ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes körben felülbírált függetlenül attól, hogy ki, milyen irányból jelentett be fellebbezést.

Ennek eredményeképpen megállapította, hogy a törvényszék részéről nem valósult meg olyan eljárási szabálysértés, amely az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését tenné indokolttá.

Ez a megállapítás egyben irányadó a védelmi, hatályon kívül helyezést célzó indítványokra is.

Ugyanakkor a törvényszék ítéletének tényállása részben megalapozatlan, mert részben felderítetlen és egyes, a büntetőjogi felelősség mikénti elbírálására kiható tényeket hiányosan rögzített [Be. 351. § (2) bekezdés a) pont és b) pont 2. fordulata].

A részleges megalapozatlanságot a másodfokú bíróság az ügyészi indítványnak megfelelően, tárgyalás kitűzése mellett, bizonyítás felvételével és az iratok egybehangzó tartalmára figyelemmel [Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja] akként küszöbölte ki, hogy a tényállást a következők szerint helyesbítette és kiegészítette, majd a törvényhely (2) bekezdése alapján az így helyesbített, illetve kiegészített tényállást vette alapul a felülbírálat során:

[I.r. vádlott neve] I. rendű vádlott esetében a büntetett előéletére vonatkozó adatok között elsőként megjelölt szabadságvesztés letöltésének napja nyilvánvalóan 1999. július 12. (elírás következtében került sor a helytelen dátum megjelölésére).

II. rendű vádlott neve II. rendű vádlott büntetett előéletére vonatkozó adatok közül az elsőként megjelölt Békés Megyei Bírósági első fokú ítéletet nyilvánvalóan nem a Szegedi Ítélet tábla bírálta felül tekintve, hogy 1998. szeptember 22. napján a Szegedi Ítélet tábla még nem létezett. Ehelyett nyilvánvaló, hogy az első fokú ítéletet akkor a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága bírálta felül.

E vádlott a Békés Megyei Bíróság B.465/1997/23. számú ítéletével kiszabott, és a Legfelsőbb Bíróság 1998. szeptember 22. napján jogerős Bf.III.1014/1998/4. számú ítéletével - a helyesen: 1996. december 1. napján elkövetett - emberölés büntetettének kísérlete miatt kiszabott 12 év fegyházból engedélyezett feltételes szabadság tartama alatt követte el a most elbírált bűncselekményt, mert az említett szabadságvesztésből 2005. december 1. napján bocsátották feltételes szabadságra, ami 2008. november 30. napján járt volna le.

Kiegészítette az ítélet tábla a törvényszék ítéletének tényállását azzal, hogy az [cég neve] Kft. gazdasági társaság működése alatt ún. negyedéves általános forgalmi adó-bevalló és -befizető volt. Ez az egyébként helyesen felhívott törvényi rendelkezésen alapuló, de a gazdasági társaság elhatározásán nyugvó tény.

A fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően kiegészítette az ítélet tábla a tényállást a következőkkel is:

Az elkövetéskori Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal (jelenleg Nemzeti Adó- és Vámhivatal):

I. a vádbeli gazdasági társaság esetében 2007. IV. negyedévére 54.555.000.- forint áfa-hiányt,
II. 2008. I. negyedévére 60.541.000.- forint áfa-hiányt,
III. 2008. II. negyedévére 5.503.000.- forint áfa-hiányt,
IV. 2008. III. negyedévére 37.503.000.- forint áfa-hiányt (és megjegyzendő, hogy 267.000.- forint jogtalan áfa visszaigénylést is, amit az ügyészség nem tett vád tárgyává), továbbá
V. 2008. IV. negyedévére 63.000.060.-forint, összesen 221.102.060.- forint áfa hiányt állapított meg ennek megfizetésére kötelezte is a gazdasági társaságot.

Valamennyi megállapított áfa hiányhoz kapcsolódóan adóbírság kiszabására és késedelmi pótlék megállapítására is került sor, ezek azonban a büntetőjogi felelősség szempontjából figyelmen kívül maradnak.

Egyebekben a törvényszék a megfelelően, kellő mélységben lefolytatott bizonyítás eredményeképpen hiánytalan és túlnyomó részt megalapozott tényállást állapított meg, amely a most eszközölt helyesbítésekkel és kiegészítésekkel vált mindenben irányadóvá a felülbírálat számára.

Amint azt már az ítéletábra jelezte a védelmi oldalról megfogalmazott hatályon kívül helyezésre és új eljárásra utasításra irányuló indítvány nem megalapozott. Az elsőfokú bíróság által a vádhatóság indítványára és hivatalból is lefolytatott bizonyítás nem hagyott kétséget afelől az ítéletábrában, hogy az elsőfokú bíróság kellő gondossággal folytatta le a bizonyítást; valamennyi szóba jöhető bizonyítékot egyenként és összességében is elbírálta, azokat mérlegelte, megfelelő indokát adta annak, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, mely bizonyítékokat miért nem.

Ami a tárgyaláson jelen volt II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott ténybeli előadását illeti, az ítéletábra rámutat arra, hogy a vádemelés közvádra üldözendő bűncselekmény esetén az ügyészség monopóliuma [Be. 2. § (3) bekezdés]. Még abban az esetben is, ha látható, hogy felmerülhet más személyek büntetőjogi felelőssége is, törvényes vád hiányában sem az első-, sem pedig a másodfokú bíróság nem járhat el, és még ráadásul jelzéssel sem élhet a vádhatóság felé ezen személyek esetleges büntetőjogi felelősségre vonását illetően, mert ez a vádlói- és az ítélkező funkciók összekeverését jelentené, ami jogállamban megengedhetetlen.

A bizonyítékok felülmérlegelésére - megalapozott első fokú tényállás esetén - a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség, ezért a mérlegelést támadó, felmentést, illetve hatályon kívül helyezést célzó védelmi fellebbezések nem vezethettek sikerre.

Nem osztotta az ítéletábra az I. rendű vádlott védőjének azt az álláspontját, miszerint olyan esetekben, mikor nincs tényleges árumozgás, árucseré, ott értelemszerűen nem következhet be általános forgalmi adó-csalás. Nemzeti, sőt nemzetközi tapasztalat, hogy az ún. „körhinta-csalások” éppen azon alapulnak, hogy az áru valójában nem mozog, különféle gazdasági társaságokon keresztül (számlagyárak) virtuálisan gazdát cserél ugyan, de az áfa bevallások és befizetések rendre elmaradnak. Ez képezi az ilyen jellegű áfa-csalások alapját. Emiatt annak sincs a büntetőjogi megítélés szempontjából jelentősége, amit a II. rendű vádlott a másodfokú tárgyaláson hangoztatott, hogy ezekben az ügyekben szerepelnek ún. „vezéralakok”, és ún. „mögöttes munkavégzők” (strómanok) miután a tettesség szempontjából az ügyvezetői minőség a meghatározó, míg a részesség szempontjából minden olyan magatartás, amely ehhez kapcsolódik és amely elősegíti ennek a bűncselekmény-sorozatnak a megvalósulását.

Márpedig az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy a beszerzések tekintetében számlaképtelen gazdálkodóktól történtek meg az árubeszerzések, és ezeket a beszerzéseket értelemszerűen általános forgalmi adó tartalmú számlákkal kellett „lefedni” annak érdekében, hogy

a továbbiakban áfa tartalmú számlákkal lehessen azokat tovább-értékesíteni, majd pedig végül az áfához hozzájutni (ez, a könyvszakértői vélemény szerint, meg is valósult a végfelhasználók felé történő eladások során).

Köztudomású, hogy ebben a helyzetben az ún. „fordított áfa” bevezetése jelentett gazdasági fordulópontot, nem véletlen, hogy innentől fogva ezek a bűncselekmények gyakorlatilag meg is szűntek, vagy legalább minimalizálódtak.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett mindkét vádlott bűnösségére és nem tévedett abban sem, hogy az alapértelmezés szerinti időbeli hatály miatt az elkövetési törvény alkalmazandó. Az e körben kifejtett indokai mindenben helytállóak, azt senki nem is vitatta.

Azzal egyetértett az ítéletábra, hogy a fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint is az időközben hatályba lépett "új" áfatörvény az irányadó a mögöttes jogszabályként, miután az utolsó részcselekmény 2009. január 20. napján vált befejezetté. Ezért a keretdiszpozíciót kitöltő normaváltozás miatt az ítéletábra a jogi indokolást azzal egészítette ki, hogy felhívta a 2007. évi CXXVII. tv. (Áfa-törvény) 55. § (1) bekezdésének és 127. § (1) bekezdésének a) pontját is (adókötelezettség keletkezése a teljesítés időpontjában és számlázási kötelezettség az adólevonáshoz).

Ami a bűnösségi körülményeket illeti:

[I. r vádlott] I. rendű vádlott esetében mellőzi a büntetőeljárás alatti elkövetésre vonatkozó megállapítást, miután a beszerzett előéleti adatok alapján annak ténybeli alapja nincs. Nem szerepel ugyanis olyan elítélés a beszerzett előéleti adatokban, amely ezt megalapozná, márpedig irányadó abban a bírói gyakorlat, hogy amennyiben az ún. priuszban beszerzett adatok között nem szerepel valamely elítélés, úgy az, és az ahhoz rendelhető hátrányos jogkövetkezmények nem alkalmazhatók.

Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott sorsszerű megbetegedéseinek, ezért az ítéletábra ezeket enyhítőként értékelte.

Nem indokolt hivatkozni az adóbevétel-csökkenés esetében arra, hogy annak mértéke kevesebb mint fele az irányadó elkövetési értéknek (adóbevétel-csökkenés mértékének) mindkét vádlott esetében, miután nyilvánvaló, hogy az 50 millió forintos alsó határt közel négyszeresen érte el az adóbevétel csökkenés, így a bírói gyakorlat ezt az enyhítő körülményt nem alkalmazza. Ezért ennek enyhítőként értékelését az ítéletábra mellőzte.

Újként kiemeli a másodfokú bíróság, hogy oly mértékű időmúlás következett be, ami az Emberi Jogok Európai Bíróságának irányadó gyakorlata értelmében hangsúlyosan figyelembe veendő büntetéskiszabási tényező.

Az irányadó bírói gyakorlat értelmében az időmúlás mint enyhítő körülmény kizárólag akkor írható a terhelt javára, ha a bűncselekmények elkövetése és azok elbírálása között két év már eltelt.

A bíróságok a büntetéskiszabás szempontjából jelentős körülmények számbavétele során figyelemmel kell legyenek arra, hogy az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. Cikke első bekezdésében lefektetett "tisztességes eljárás" egyik elvi követelménye, az ésszerű időn belül történő ítélelhozatal mindig, súlyozottan enyhítő, amennyiben az időmúlás nem, vagy nem kizárólag a terheltnek volt felróható.

A jelen ügyben ez a helyzet. A 2009. január 20. napjával befejezettnek tekinthető bűncselekmények esetében 2017. január 3. napján meghozott ítéletben szükségszerűen ki kell fejeződnie a most említett emberi alapjogi követelménynek.

Ezért kiemeli - az elsőfokú bíróság büntetés kiszabási álláspontjához képest - az ítélet tábla, hogy valójában megtörtént az a kompenzáció, ezért a büntetések a mostani állapotnak megfelelően tekinthetők arányosnak.

Az időmúlás ilyen mértéke tehát most teszi arányossá mindkét vádlott esetében a kiszabott szabadságvesztés mértékét. Ezekre tehát az mondható, hogy azok inkább enyhék mintsem súlyosak, enyhítésre semmiképpen sem, de súlyosításra sem volt indok, a most kifejtettek, kiemelten az időmúlás miatt.

Rámutat azonban az ítélet tábla, hogy ilyen nagyságrendű - közel 200 millió forint adóbevétel-csökkenést eredményező - adócsalás esetében egy időszerűbb, akár egy pár esztendővel korábban történő ítélethozatal lényegesen súlyosabb végrehajtandó szabadságvesztés kiszabásához vezetett volna.

Ami II. rendű vádlott neve II. rendű vádlott tekintetében a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltás mellékbüntetését illeti, annak nincs ténybeli alapja. A II. rendű vádlott ugyanis a váddal érintett gazdasági társaságnak nem volt vezető tisztségviselője, sőt semmilyen tisztségviselője sem. Ennélfogva e mellékbüntetés nélkülözi annak anyagi jogi alapját.

Az elsőfokú bíróság mindkét vádlott esetében úgy rendelt el vagyoneklobzást, hogy megalapozottan nem vizsgálta, vajon a vagyoneklobzással érintett adóbevétel-csökkenésre vonatkozóan az adóhatóság hozott-e olyan határozatot, ami meggátolja a vagyoneklobzás alkalmazását.

A Kúria 95. BKv, valamint ehhez kapcsolódóan a 69. Bkv, valamint a Kúria által közzétett BH2013. 172. és BH2013. 292. számú jogesetek nem hagynak kétséget afelől, hogy amennyiben az adóhatóság akár eredményes behajtással végződő vagy e nélküli adóbevétel csökkenést állapít meg, a büntetőügyben eljáró bíróságoknak a továbbiakban már nincs lehetőségük a vagyoneklobzás alkalmazására. Ez ugyanis a kétszeres eljárás, illetve a kétszeres vagyoneklobzás tilalmába ütköznék, ami a már kifejtettek és az utalt felsőbbbírósági határozatok szerint megindokolhatatlan.

A tényállás, bizonyítás eredményeképpen történt, kiegészítéséből következik, hogy a megállapított adóhiány összege meghaladja a vád szerinti adóbevétel-csökkenés mértékét, ezért a másodfokú bíróság mindkét vádlott esetében az elrendelt vagyoneklobzást mint alapját nélkülözőt, mellőzte.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az első fokú eljárás során felmerült és a vádlottak által egyetemlegesen fizetendő bűnügyi költség összegének megállapítására helytelen számítás folytán került sor, ezért azt korrigálta.

II. rendű vádlott neve II. rendű vádlott esetében a tartózkodási helyére (fogvatartási intézmény) vonatkozó megállapítást mellőzte, mert ez az adat nem tartozik a személyi adatokhoz.

A Be. 258. § (2) bekezdésének b) pontja értelmében az ítélet és az ügydöntő végzés rendelkező része tartalmazza a vádlott nevét, személyi adatait.

A Be. 117. § (1) bekezdése a terhelt személyi azonosságának tisztázása körében a terhelt nevének,

születési nevének, korábbi nevének, születési idejének, helyének, anyja nevének, lakóhelye és tartózkodási helye lakcímének, a személyazonosító okmánya számának és az állampolgárságának megállapítását követeli meg, és ezért a határozatok rendelkező részének is ezeket kell a fentiek alapján tartalmaznia.

A terhelt fogvatartásának helye nem tartozik a személyi adatok közé és nem is minősül tartózkodási helynek. (A polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. tv. 5. § (2) - (4) bekezdése.)

Az elsőfokú bíróság a vádlott lakóhelyének lakcímét helyesen tüntette fel, tartózkodási helyét azonban nem, mert az alatt nem érthető a fogvatartásának helye. Ezért azt annak téves és egyben szükségtelen voltára tekintettel a másodfokú bíróság mellőzte a II. rendű vádlott személyi adatai közül.

A kifejtettek alapján tehát az ítéletábra az első fokú bíróság ítéletét a rendelkező rész szerint, a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben viszont - miután a fellebbezések nem vezettek eredményre - azt a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Végezetül, a másodfokú bíróság a Be. 381. § (1) bekezdése és 338. § (1) és (3) bekezdése alapján kötelezte az I. és II. rendű vádlottakat a másodfokú eljárásban kirendelt védelmükkel felmerült bűnügyi költség megfizetésére, külön felhívásra az államnak.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. §-a zárja ki.

, 2017. január 3.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéletábra Bf.III.431/2016/16. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 13.B.332/2015/55. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része, mindkét vádlott esetében, a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2017. január 3.

Dr. Hegedűs István s. k.

a tanács elnöke